

[Hedtøft-Hansen.]

Særinteresser. Hvem er Fjerdemanden, som K. U. har til denne Opgave herhjemme? Mening maa der jo være i denne Programfordring, naar den netop er formuleret, som Tilfældet er. Men det er jo givet, at en Regering, der er udgaaet af en parlamentarisk Forsamling, vil altid og maa altid skulle staa i Rapport til og støttes af de Partier, hvoraf den er udgaaet.

Saa vil man indskrænke Rigsdagsmændenes Antal, og det ærede Medlem Hr. Carsten Raft har jo givet Tilslutning til Socialdemokratiets Krav om Landstingets Afkælfelse ved paa sin Maade at istemme Kravet. Det hedder i det ærede Medlem Hr. Carsten Rafts Terminologi: Riv Dynen af Stauning! Hvis altsaa ikke de kommende Landstingsvalg nu giver os et sejrrikt demokratisk Valg, venter vi, at det ærede Medlem Hr. Carsten Raft og andre vil hjælpe til med at lette Dynen. Men blot det ikke maa gaa det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, som det gik det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft paa det Omraade. Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft startede i sin Tid denne Agitation for en Ændring af Landstinget. Men hvad kom der ud deraf? Der er politisk talt hverken Bjørn eller Kraft i denne Agitation mere. Der er kun en meget lille Ole tilbage.

Saa gør man i Programmet opmærksom paa, at man endogsaa vil indføre den fascistiske, den korporative Stat. (*Ole Bjørn Kraft*: Staar der fascistisk?). Nej, pardon, der staaer den korporative Stat, som jeg, vil jeg gerne føje til, opfatter som den fascistiske Stat. De, der vil gennemføre dette, er K. U. Men Partiet vil ikke. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har med den Aabenhed, som virkelig er et af denne Politikers sympatiske Træk, desavoueret alt dette: Til den korporative Stat siger jeg nej, jeg betragter Tanken som helt forfjælet! siger han. Hvad vil mon K. U. gøre over for den konservative Partiformand? (*Christmas Møller*: Det gaar nok!). Ja, det haaber vi alle sammen, at det maa gaa, men det er dog interessant, at denne politiske Bevægelse, som tiltænker sig saa store Opgaver i dansk Politik, paa dette overordentlig væsentlige Omraade i sit Program er i fuldkommen Modsætning, som paa en Række andre Omraader, til Det konservative Folkeparti.

Maa jeg i denne Forbindelse ogsaa rejse et andet Spørgsmaal vedrørende K. U.'s sociale Fordringer: I en Resolution, som denne Bevægelse vedtog den 25. Marts 1934, og som blev slaaet stort op i den kon-

servative Presse, og efter min Mening med Rette slaaet stort op, fordi der i den var en social Linie, fortæller man om Handels- og Kontormedhjælperne, blandt hvilke man haaber at gøre særlig store Erobring, at de maa hjælpes, og om Arbejdet paa dette Omraade siger man:

„Paa 10 000 Kammeraters Vegne rejser vi Spørgsmaalet om Handels- og Kontorfunktionærernes Løn- og Arbejdsvilkaar. Manglende Hensyntagen fra adskillige Principaler og Socialdemokratiets partipolitiske Misbrug af den forhaandenværende Fagorganisation har hemmet en forstaaende og socialt forsvarlig Udvikling.“

Hvad vil mon nu K. U. gøre ved disse Principaler med manglende Hensyntagen? Man kan dog ikke vedtage en saadan Resolution blot for at bluffe! Efter min ringe Opfattelse er Handels- og Kontormedhjælperorganisationerne, som K. U. angriber, de eneste, der virkelig har gjort noget alvorligt for at hjælpe Handels- og Kontormedhjælperne. Det benægter K. U. Nu vel, hvad vil K. U. da selv gøre for at sætte ind paa dette Omraade og række en hjælpende Haand til de Titusinder Handels- og Kontormedhjælper, som visselig skambydes af Arbejdsgiverne herhjemme?

Over for Arbejderklassen aabenbarer man i K. U.-Programmet det „Tjenersind“, der skal udvises, langt tydeligere, end Tilfældet er paa adskillige andre Punkter. Handel, Industri og Landbrug er man overmaade large over for. Landbruget skal „nyde Statens fulde Støtte“, medens der om Industriarbejdernes fortsat voksende Skare blot findes en Samling Almindeligheder. Alle ugifte arbejdsløse under 25 Aar skal gøre Arbejde for Understøttelsen. De af Fagforeningerne oparbejdede Arbejdsløhedskasser skal skilles fra Fagforeningerne. Fagforeningerne i deres nuværende Klassekamp-Form forbydes. Det er altsaa Programmet for denne Bevægelse, der appellerer til Arbejderne.

Mellemstanden er aabenbart K. U.-Programforfatterens Hjertebarn. Mellemstanden „er Nationens aandelige og økonomiske Kraftkilde“, hedder det. Hvilken Fornærmelse mod Mellemstanden selv saadan at gøre den til et Slags Opsamlingssted, hvoraf de faa ypperste allernaadigst kan fremgaa, og hvilken Haan imod alle andre Befolkningsklasser! Er ikke Tusinder af Danmarks bedste Mænd og Kvinder netop fostret i fattige Husmands- og Arbejderhjem? Hvorfor saa udnævne en bestemt Befolkningsklasse til at være „Nationens